

Kvinde er at være Mor; Mandens som Mand at være Far. Men at det ene Køn har tilrevet sig al menneskelig Virksomhed udenfor dette Felt og kalder det „Mandsarbejde“ og styrer det som saadant, — det er, hvad vi mener med „mandlig Verdenskultur“.

Ejendomsfamilien.

Som alle naturlige Institutioner har Familien et Formaal og maa hovedsagelig bedømmes efter den Maade, hvorpaa dette Maal naas. Familiens oprindelige Øjemed er at drage Omsorg for, ernære, huse og beskytte de hjælpeløse, smaa, at sikre dem Goderne ved en steds længere Udviklingsperiode og at forbedre Slægten. — Men for at sige vor Mening rent ud — det, Manden har gjort med Familien, er at forandre den fra en Institution til at tjene Barnet bedst til en Institution, som skal tjene Manden, fremme hans Komfort, Magt og Stoltthed.

I Østen ønskes mange Børn — selvfølgelig Drengbørn — til Ros og Forherligelse for Far og Forfædre. Fædre dyrkelsen, denne mest bagvendte af al naturlig Lov, er af helt mandlig Oprindelse. — Man finder saamænd ogsaa noget af den i Amerika, kendelig paa overdreven Lovprisning af Forfædrenes Daad. — Nej, det bedste nogen af os kan gøre for vore Forfædre, er at blive bedre end de var, og det burde vi sætte alt ind paa. Lad os koncentrere vore bedste Følelser om Nutid og Fremtid, saa vil vi gøre raskere Fremskridt.

Hvorledes ser vi, at de 3 maskuline Træk — Begær, Kamp og Selvhævdelse — virker paa Hjemmet og Familien, naar de faar et altfor stort Raaderum?

Den unge Pige bliver opdraget i „Uskyldighed“, som man siger: Manden kræver denne Uskyldighed. Den gør hende ikke bedre skikket til at vælge en Mand; hun kender ikke en Gang de Farer, hun kan være udsat for. Hun har en uklar Følelse af, at hendes Far eller Bror vil beskytte hende. Men efter vor gængse dobbelte Opfattelse af Moralen bedømmer uheldigvis hendes Far og Bror Friene anderledes, end hun vilde gøre, om hun kendte deres Forseelsers Natur.

Dette fremmer Frienes Interesser, men er ikke til Gavn for

Børnene. — Videre skal Hustruen tjene Manden, og Faderen venter at blive vartet op af sin Datter; — han venter slet ikke det samme af sin Søn — hvorfor? Af hvilken Grund skal den, der har en Datter og en Søn, uden videre vente at blive betjent af den ene paa en Maade, som man vilde finde uværdig for den anden?

Jo, Manden har indskrænket Kvindens Arbejde til huslig Virksomhed; Sønnen betragter derfor Hjemmet som et underordnet Sted, en Plads for Kvinder. Han længes efter at komme ud i den virkelige Verden, — og han har ganske Ret. Fejlen er kun, at dette stærke sociale Instinkt, som kræver fuld Anvendelse for alle Evner i Samfundet, bliver betragtet som mandlig. Det er almenmenneskeligt og tilhører lige saa meget Pigen som Drengen. Den Dreng, der har en tjenende Mor, den Mand, der har en tjenende Hustru, faar ingen Opfattelse af, at vor Tid trænger til Ligeberetthet. Altfor stort Hensyn til Herrens Smag gør Herren egenkærlig.

Men langsomt udvikler der sig en ny Familietype — 2 Menneskers Forening, hvilende paa Kærlighed og anerkendt af Loven. Det vil blive til bedste for alle Parter, Mand, Hustru og Børn, og det vil paa en udmærket Maade befordre vore almindelige sociale Fremskridt.

Sundhed og Skønhed.

Manden føler sig tiltalt af det ultra-kvindelige og tænker ikke stort paa dets Indflydelse paa Slægten; og man har opelsket Kvinder saadan, at deres Skønhedsideal er naaet, naar de besidder de Karaktertræk, der tiltaler Manden. Af alle Hunkønsvæsener er Kvinder de eneste, der pynter sig med „laante Fjer“ for at tiltrække sig Mandens Gunst! Hendes Livsophold beror tit paa, at hun gifter sig — saa langt ned er hun tvungen ved sin økonomiske Afhængighed. Derved er hun drevet ind i en Kappelstrid, som er fremmed for sand Kvindelighed. Hendes lidenskabelige Interesse for Klæder er abnorm — og Resultatet er saadan, at Engle kunde græde!

Den menneskelige Slægt er den eneste, hvor Hunnen er afhængig

af Hannen for sit Livsophold, den er den eneste, der praktiserer Prostitutionen. Fra dette saakaldte „nødvendige Onde“ (for hvem er det nødvendigt? Ikke for de Kvinder, der ofres; heller ikke for Samfundet, der af den Grund gennemsyres af Sygdom; ikke for Familien, der ved den bliver svækket og forarmet. For hvem da? For Mændene, som ønsker den!) skriver sig de forfærdeligste Følger, ikke alene for den skyldige, men ogsaa for den uskyldiges Sundhed.

I vor Tid kan baade Mænd og Kvinder være med til at drøfte Overførelsen af Vanskabthed og Sygdom paa deres Børn. En ny Moral tiltrænges og synes langsomt at vokse frem. Moderen maa faa en Følelse af, at hun har Ansvar for, hvem hun vælger til Far for sine Børn; de maa som Arv sikres et rent, sundt Legeme. Dette er langt vigtigere end at fortsætte med det tidligere Fortielses-system.

Dersom en Mand giver sin Hustru Gift, er han en Forbryder, ligesaa, hvis han skyder sit Barn eller slaar det til Krøbling med en Økse. Er han da mindre skyldig, naar han med Vidende overfører paa sin tillidsfulde Hustru Sygdom, som kan gøre, at hendes Børn bliver blinde, Krøblinge eller Idioter? I bedste Fald foraarsager Sygdommen Ufrugtbarhed eller tidlig Død.

Mændene og Kunsten.

Af dette skal jeg kun anføre en enkelt Ytring som: Selvhævdelsen — det mere mandlige Karaktertræk — er til største Skade i Kunsten; hverken det mandlige eller kvindelige skal have nogen Plads der — Kunsten er almenmenneskelig; den er et udpræget Samfundsanliggende, højt hævet over Køn.

Om Musiken siger hun bl. a. — og jeg maa tilstaa, at enten hører Mrs. G. og jeg forskelligt paa Musik, eller ogsaa mangler jeg Evne til at følge hende, eller ogsaa ser hun „mandlig Egoisme“ paa Steder, hvor andre ikke kan opdage den: — Musiken har lidt Skade, dels ved ensidig overvejende at behandle den mest fremtrædende mandlige Lidenskab, dels ved egenkærlig at give Udtryk for Komponistens egne Følelser i Stedet for Samfundets! (Forts.)